

ZUG^{-LIGETI} *cserkész*

A 442. Báthory László Cserkészcsapat lapja

Szolgálatára embernek, világnak,
Nagy Istenemnek, kicsike hazámnak.

Ára: 60 Ft

XI. évf. 4. szám – 2003. november

Szólásszabadság

Képzeljétek, megújul a Zugcserkész! Egyrészt “fiataloké a jövő” felkiáltással sikerült 8 évet lefaragni a szerkesztőség összetételkorából. Ezenkívül most már nem csak a kiválasztottak írásai jelenhetnek meg, hanem bárki írhat cikkeket. Most, pályánk elején ünnepélyesen megígérjük, hogy senkinek nem fogjuk leharapni a fejét azért, mert cikket ír a Zugcserkészbe. Úgyhogy bátran írjatok, hadd teljenek a lapok!

Kristály és GeBa

A tartalomról:

„Szép volt. Tudtuk, hogy ez kitüntetés és úgy is viseltük.
Méltóságteljesen, büszkén.”

KCS tábori beszámoló, 7. oldal

„Petőfi 1849. július 31.-én nem volt a csatatéren...”

Kiszely-előadás, 20. oldal

„Minden este verseny volt az aznap készült művek közt.”

Négyszögletű Kerek Erdő, 12. oldal

„Először még csak a jaj-hova-kerültem-én érzés tett
mozdulatlanná, a következő percekben már viszont ...”

Endre csapattábori élményei, 10. oldal

*„Rajtam röhögnek félig részegen-
Mit tettél, Atyám, Magaddal – s velem?”
/Lénárd Ödön/*

1956. – ESEMÉNYEK VÁZLATSZERŰEN

1956. október 16-án a szegedi egyetemisták kimondták, hogy kilépnek a DISZ-ből (Demokratikus Ifjúsági Szövetség), és megalapították a Magyar Egyetemi és Főiskolai Egyesületek Szövetségét (MEFESz).

Október 22-én több egyetem csatlakozott a MEFESz-hez, pontokba foglalták követeléseiket, és másnapra tüntetést szerveztek a Petőfi-szoborhoz.

23-án délután a Rádió kihirdette a tüntetés betiltását, majd egy óra múlva a belügyminiszter mégis engedélyezte. 15 órakor kezdődött a demonstráció, majd a Bem térre vonultak. Az esti órákban értek a Parlamenthez. Ezután a tömeg egy része a Dózsa György útra vonult a Sztálin-szoborhoz. A Rádió épületét még aznap este elfoglalták. Itt dördültek az első lövések, az ÁVH tüzet nyitott az akkor még fegyvertelen tömegre.

Október 25-én szintén fegyvertelen tömeg vonult a Parlament elé, melybe a környező épületek tetején várakozó ÁVH-sok belelőttek, több mint 200-an meghaltak, sokan megsebesültek.

28-án Nagy Imre azonnali fegyverszünetet rendelt el, bejelentette a szovjetek kivonulását, az ÁVH felosztatását, amnesztiát, március 15-e nemzeti ünnepé nyilvánítását.

28-át a győztes forradalom első napjának tekinthetjük, megkezdődött az ÁVH lefegyverzése

Amerika **29-én** biztosította a szovjet vezetőket, hogy Magyarországot szovjet érdekszférának tekinti, tehát nem fog beavatkozni. (Az öldökléseket eddig is minden lépés nélkül tűrte.)

30-án a szovjetek megkezdték a kivonulást Budapestről. Megszűnt az egypártrendszer.

November 1-jén és 2-án mindenhol elcsendesedtek a harcok, elindult a közlekedés és a munka.

November 3-án Kádár János vezetésével Moszkvában a Nagy Imre kormány ellenében megalakult a Forradalmi Munkás-paraszt Kormány.

November 4-én a szovjet csapatok általános támadást intéztek Budapest és a nagyobb városok ellen...

Tűzzünk ki egy gyertyát mindannyian ablakunkba, november 4-én este. Világítson a sok ezer apró fény mindazokért, akik a magyar történelem során meghaltak a szabadságért.

Lénárd Ödön***Hiszekegy***

Ő vigyorogva a szemembe röhögött:
nézz ki az ablakon, a rácsok között,
mutass rá bármelyik járókelőre,
s maholnap itt szárad előtted a bőre,
mert lefogatom, s tanúkat állítok,
mígnem egy kötélén kalimpálni fog,
mert én vagyok az Úr, s nem az a Vén ott fenn,-
s én csendesen mondtam: Hiszek egy Istenben!

Erre dühöngve rohangált fel, s alá:
még a börtönöd is én teszem pokollá!
Mert mennyben, földön, mindent én csinálok,
éntőlem függ életed, haláloed!
Tudod, hányat vittem már le a pincébe?
Golyót tarkójába, s vinnyoghat a férgé!
Hiszel hatalmamban poklon, földön, égen?-
Csak a menny és a föld Teremtőjében!

Most már az öklétől döngött az asztal:
csak az marad meg, ki szolgálni akar!
S veled még beszélni sem lehet semmiről,
az ember bezárt ajtókon dörömböl.
Hát meg fogsz rohadni a börtön fenekén,
s jóddal kenjük ki a helyed, te kelevény!
Vagy nem hiszed, hogy veled még ezt is lehet?-
Csak hogy Krisztus meghalt, s eltemettetett!

Hol elsápadt, hol vérbe borult arca:
nem gondoltál még a sétaudvarra?
Hol fél méterre a bakancsod alatt
csontvázak fekszenek hason és hanyatt.
A bilincs is rajtuk: ezen egyedül,
ott a nő karja a férjére feszül;
így fültok majd ti mind a sárba ott!-
De ő halottaiból feltámadott

Meg se hallott, úgy darálta tovább:
hiába vártok bármilyen csodát,
nem exhumál majd a jövőendő század,
nem neveznek el rólatok utcákat,
a fejlődés bennünk ért el a csúcására,
ti meg maradtok az élet romtára.
Miért is jönne egy új emberalak?-
Ítélni eleveneket és holtakat!

Rám meredt, és eltorzult a szája:
a te fajtádat a diliház várja.
Mert aki nem lát bennünk nagyszerűt,
az vagy hülye, vagy elvetemült!
Nem vergődök vele; a helyére teszem:
az elektrosokk majd segít ezeken.
Ti csörgősipkát kaptok, én meg nevetek,-
S én rámosolyogtam: hiszem a Szentlelket!

Dúlt-fült, fújtatott: hát nem hiszel nekem?
Akár a pápát is ide cipelem!
Sokba kerül? De ha nekem megéri,
Mihály arkangyal tán előlem megvédi?
Leütve elhossa egy diplomata-kocsi,
s vajjon a hívekből marad egy maroknyi?
Mit hiszel? Az árnak elébe ki vághat?-
Egy katolikus Anyaszentegyházat!

Most aztán higgadt lett, hidegen nyugodt:
amit nem hiszel, majd magad is megtudod!
Mert elszámolnom, s most nyisd ki a füled,
a csupasz bőröddel sem kell senkinek!
Nemcsak őrséggel veszlek körös-körül,
de gyűlöllek is feneketlenül,
és szétmorzsollak, akár hiszed, akár nem-
s én hiszem az örök életet, Amen!

Lénárd Ödön az elítélt papok közül utolsónak maradt a börtönben és VI. Pál pápa személyes közbenjárása nyomán váratlanul szabadult. A verseket a börtönének hosszú során át 850 darab cigarettapapír őrizte meg, de megmenteni csak az Úristen gondviselő szeretete tudta, emberi eszközök erre nem lettek volna elégségesek.

Rengeteg tartozásunk van a nyári eseményekkel. Úgyhogy most kaptok tábori beszámolókat, de bőven!

Egyiptomi ugróegér őrs- őrsi tábor

2003. augusztus 11-15.

A tábort Vászolyon töltöttük. Vászoly a Balaton-felvidéken fekszik, rálátással a Balatonra. A ház, amiben laktunk védett területen feküdt. Nem voltunk messze a Balatontól, mindössze 4 km-re, és így szinte minden nap eltöltöttünk egy kis időt a parton. Visszafelé viszont nehéz volt az út, mert végig emelkedett, ami megnehezítette a dolgunkat. Sőt a tábor első napján táskákkal együtt másztuk meg az emelkedőt. Minden nap tartottunk zászlófelvonást. Különböző napi szolgálatok voltak: tisztasági és lelki feladatokat végeztünk, emellett a bevásárlást is. A táborban hadijátékoztunk, míg rossz időben társasjátékoztunk. IFA is meglátogatott bennünket egy vízi harc erejéig. A vacsorát közösen készítettük, de az utolsó alkalommal Máté meglepetéssel szolgált: ízletes vacsorát főzött nekünk.

Sok mindent láthattunk, megnéztük az örvényesi malmot, ami nagyon híres. Tihanyba nem jutottunk el, mivel az idő aznap megzavart. Elég sokat esett a tábor ideje alatt az eső. A fordított nap alkalmából Máté leöntött bennünket, egy vödör vízzel. Ezt nem vettük jó néven...

Ez alatt az öt nap alatt sok szép élményben volt részünk, úgy hogy még sok mindent le lehetne írni. Változatos táborban volt részünk, ahol mindenben volt valami különleges. Az őrs nagyon jól érezte magát végig, és sokáig emlékezünk még rá.

Szeretnénk külön megköszönni az Egyiptomi ugróegereknek ezt a cikket. Ők voltak az egyetlenek, akik maguktól, felkérés nélkül beszámoltak élményeikről! Írásukat betűhűen közöltük!

Tutajtábor

-avagy emlék a 90 éves vági tutajútnak-

Előkészületünk még ősszel kezdődött el, őrsgyűléseken párosával készítettünk tujaterveket. Végül nem ezek lettek kivitelezve a megvalósíthatatlanság miatt.

A tábor augusztus 4.-én reggel kezdődött Zugligetben. Kifosztottuk a raktárt és elmentünk Tésára. Volt, aki „elfelejtett” jönni, és volt, aki a vonatot késte le...

Csak ezután jött az igazi mulatság. Ott állt a teherautó fákkal megpakolva. Aztán a tűző napon, egy rét közepén pakolgattuk a 70-80 kg-os rönköket. Eleinte senki nem akart az Ipolyban fürdeni, de mire lepakoltuk a fát, mindenki nagy kedvel vetette bele magát. Ekkor jött egy anyóka fürdeni, aki hozta Mars nevű kutyáját, aki minden mozgó testre ugrott. A néni megígérte, hogy holnap az egész

falut kihozza, mert ilyen csak 900 évente 1-szer van az országban. Két napig nagy lelkesedéssel és bizalommal építkeztünk, amíg az első tutaj vízre nem ereszkedett. Minden kedvünk elszállt, mert a csotrogány darabokban kezdett el lefelé úszni. Nagy nehezen visszahoztuk a fákat, és a többi járgányt más módszerrel építettük tovább. Délben megérkezett Vince. Este rizikóztunk stressz levezetőnek.

Minden éjszaka örködni akartunk, de csak első 3 nap sikerült. Ekkor rókákat kergettünk el. Következő nap indultunk. A tutaj mellett úszva tettük meg az első napot. Ugyanis a tutajnak 4/3-os volt a merülése. Este 8-kor kötöttünk ki a tésai gátnál, 15 fokban. Az örködés izgalmas volt, mert Vincének és Lacinak minden cucca átázott.

Következő nap át akartuk húzni a hajóinkat a gáton, de ez nem ment könnyen, kb. 2 óra alatt. A víznek elég nagy ereje volt, átfordított egy 800-1000kg-os fatákolmányt. Miután leért, az egész darabokra szakadt és egy kb. 2cm átmérőjű kötelet eltépett. Az ácskapcsok eltörték vagy elgörbültek.

Kőtörő sarkába beleállt valami a folyóban, így a tábor törzse (Laci) nem engedte, hogy a nem éppen hegyi patak tisztaságú vízben maradjon, de ő nem bírta tétlenül nézni ezt az izgalmas játékot, és éppen rohant vissza a többieknek segíteni, amikor a másik lábával belelépett egy félretett vasba...

A többi tutajt 2-3 rönkig szétszedtük és darabokban próbáltuk leengedni a 3-4 méteres gáton. A mi erőnkől nem ment ezeknek az áttolása, ezért a felvidéki testvéreink segítettek letuszkolni. Egy ilyen csonkra fel is ültek, hogy átbillenjen és le is zúgtak. Mi már éppen földi ingóságai után néztünk, és családjaikat akartuk értesíteni, amikor nevetve felbukkantak. A tésai ismerősök is felkerestek minket, biciklivel illetve Mars nevű kutyájukkal- nagy örömeinkre. A határőrség is kijött kocsikázni, de szerencsére nem kezdtek el kérdezősködni csak a fákat segítettek lökdösni. Az újjáépítés után már mindenkinek saját tutajja volt.

Laci és Kőtörő elindultak orvost és boltot keresni, hiszen közeledett az ebéd ideje kb. 3 óra volt ekkor... Mi addig citromlével próbáltuk tompítani kínjainkat és még utoljára szereteteinkre gondoltunk. 6 óra körül megérkeztek, bár állapotunkban ez inkább egy sejtelem volt, de ahogy kezdtek kipakolni puttonyaikat úgy tért vissza belénk az élet, és mire elkészültek már tudtuk, hogy érdemes élni! Kicsit megerősödünk, és megjött a jókedvünk is. Így hát elindultunk.

Hamarosan találkoztunk elszakított honfitársainkkal, akik zászlóra pálinkát cseréltek volna, de mi ezt felsőbb utasításra megtagadtuk. Kikötés után sátorállítás, majd vacsorafőzés következett, szerencsére az elfogyasztása már sötétben történt, így el is fogyott...☺ másnap tettük meg utunk jelentősebb részét, na nem a tervezettnek, mert annak összesen a tizedét sikerült teljesíteni... Ekkor jött nagy meglepetésünkre a harmadik akadály. (A második egy kisebb zúgó volt.) Egymás után háromszor kellett áttolni a csomagokkal megrakott tutajokat úgymond „zúgókon” Páran szálláshelyet kerestek, míg a többiek a hajókkal bajlódtak. Ubul és Petke elmentek vásárolni. Ez alatt ránk találtak a tésai ismerősök, amikor megláttak bennünket, egy jót nevettek rajtunk, aztán beszámoltak arról, hogy a környéken hány „brazil” testvérünk lakik. Úgy döntöttünk, hogy a további napokat itt töltjük el. Mars mintha gondolt volna ránk

körbejelölte a táborhelyünket, ezért aztán az elkövetkező napokban sokat „dicsértük”.

Másnap meghódítottuk Felvidéket, na jó csak egy részét ☺... Este pudingot ettünk volna, de kiborult. Majd egy fergeteges rizikózás következett. Mindenki fáradtan, de jókedvvel vetette bele magát a pihe-puha hálósákjába. Álmában volt, aki a vízről beszélt, volt, aki azt hitte, tutajozik, hogy bizonyosságot nyerjen kinézett a 2 személyes sátor ablakán, vizet látott, lenyomta a sátor oldalát, lesüllyedt. Erre pánikba esett és a mellette fekvő zsákját kezdte összerakni, de az megszólalt: -„Mi van Füles?” Ő még mindig ijedten:-„Mi történt?” Cserő, a „zsák” megnyugtatta, így már reggelinél ők is csak nevettek rajta. Evés közben nem akartuk tudomásul venni, hogy a fák még a vízben vannak, de mikor egyszerre kezdett el úszni 40db fa -valószínűleg kinyitották a gátat- rohantunk a vízbe és próbáltunk kb. 5 fát megtartani fejünként, nagy nehezen kipakoltuk a vízből, rizikóztunk egy utolsót, majd hazaindultunk.

Itthon ismét nagy feltűnést keltettünk csomagjaink mennyiségével, pláne mikor bevonultunk a pasaréti templomba. Mindössze öt balta úszott el a fáinkat pedig meglovasították.

Jól sikerült a tábor, de egy kicsit csalódottak voltunk, hogy csak ilyen rövid távot tudtunk megtenni, de ne lógjon az orrotok, mert a 100. Évfordulón hallotok még rólunk!

Füles és Traby

Evezőstábor 2003

Hét napos kossal érkeztünk meg a Királyok útja 313. szám alá, ahol rövid időn belül több lett a szülő, mint a gyerek => mindenkinek két szülője van. Eleinte nem szabadott fürdenünk, mert kevés volt a víz, aztán rájöttünk, hogy mellettünk van a Duna, így mégis lekapartuk magunkról a 2cm-es koszt. Nagy nehezen kiszabadultunk szüleink karjaiból, és elindultunk Szentendre felé.

Odaérve a leglelkesebb spicc túl hamar ugrott ki és.....

Vacsora után vendégeink érkeztek. Másnap reggel három FŐ (nem skalp) csatlakozott hozzánk. Együtt eveztünk tovább. Napközben sokat fürödtünk és játszottunk. Este Dunabogdányban frontszerűen megrohamoztuk a túlpártot, ahol igen erős építómunkát végeztünk, majd visszaeveztünk. Eközben csónakrablások történtek, de sikeresen visszaszereztük őket. Következő nap Dömösig eveztünk. Ez volt a legnehezebb szakasz, helyenként úgy tűnt, visszafelé haladunk, de végül megérkeztünk. Másnap volt egy evezőverseny. Zebegényig kellett feleveznünk, ahol mindenki kapott egy sportszeletet, aminek a papírját le kellett adni, amikor Dömösön célba értünk.

Éjszaka zuhogni kezdett az eső, és hajnalra egy sátor (h52) kivételével mindegyik beázott. Elhatároztuk, hogy hazamegyünk.

Reggel, mikor hazaindultunk, még ijesztően sötét volt a Duna, de mire visszaértünk a csónakházhoz, már sültött a nap.

Réka és Orsi

Öt nap a Földön (vagy a Kék Bolygón?)

Az enyhe 30 fokos lejtő aljában lassan csúszott a Nap lefelé. ☺ A pezsgős poharak összekoccantak, kb. 200 barackos gombócot magunkba tömtünk, majd András magiszter és bázisparancsnok ünnepi beszéde után megkezdődött a hivatalos konferencia, melyet 4 napi kemény felkészülés és kutatás előzött meg. Ennyi idővel ezelőtt érkeztünk ugyanis, hogy elfoglaljuk kutatóállomásainkat. Nehézkés berendezkedés és néhány kétségbeesett sóhaj után (mivel mi voltunk a kis lányok és így a szobát kellett elfoglalnunk, ahelyett, hogy minden reggel félig a sátoron kívül ébredhettünk volna) megkezdődött a szépítgetés, díszítés, hogy szemét után kutató professzoraink, nehogy e tekintetben jegyezzenek meg minket. A szomszéd kutatóházban is laktak, bár azt nem tudjuk, ők mit kutattak. Csak annyit láttunk, hogy egyikük fürdőgatyában rohan le a domboldalon, miközben mi "zászlószertartunk" a zuhogó esőben.

Már az első nap bős munkába kezdtünk, jegyzőkönyvet vezettünk a fákon és levegőben élő állatokról, különösen a lepkékben merültünk el. Sőt még extra feladatot is kaptunk: értekezést kellett készítenünk a szúnyog, bögöly ill. darázs összehasonlításáról.

Az elért eredményekhez hozzásegítettek az előzetesen kiállt feladatok: modellgyártás gipszkép, gyertya, gyöngyfa készítés, "fizikai kiképzés" és nem utolsósorban tengeri kutatás cápák között a Szent Jakab kagylókért.

A konferencia teljes komolysággal zajlott. Mindenki elmondta és megmutogatta, amit talált. Nagyon jó volt, hogy végig egy témával foglalkoztunk. Minden csoport ugyan mással, de a végén beszámolhattunk a "tapasztalatakról". Így mindenki saját témájából kitekinthetett ekkor ill. még egyszer (én ezt élveztem a legjobban), amikor forgószínpadszerűen ismerkedtünk fákkal, bolygókkal, földrajzzal, csokibombákkal (népszerű állomás) és a Mária-forrással, ahol még egy gótét is találtunk! ☺ A portya során pedig szinte mindenki látott szalamandrá! Hát igen, nem hiába volt ez egy nemzeti park.

Még egy hőstettünkről elfeledkezni nem szabad, mikor egy Fekete Bolygóról érkezett idegent igencsak helyben hagytuk. Ez egy kicsit furán kezdődött.

Ágnes professzorasszonyt idézve: "Akkor most itt van ez a 7 csoport, ebből az első 10 perc után lesz 14, utána egy nagy csapattá álltok össze, aztán kettőbe, aztán majd lesz 18 is, de csak azért, hogy ne kelljen egy fél embernek egy csapatot alkotnia. Értitek? Jó, akkor kezdem előről..." Ezután robbant be a védelmi osztag a betolakodóval. Különböző bolygók meglátogatása után annyi vizet szereztünk, amivel leöntve, megláthattuk testén a titkos számot és így hatástalanítottuk. (Ez az eset aztán eléggé befészkelte magát a gyerkőcök gondolataiba, úgyhogy portyán a kiállított vonatokon (ugyanis még múzeumban is voltunk) másfél óráig ez a történet elevenedett meg.) Hogy nekiduráljuk magunkat az elindulásnak esőben is,

segített néhány "zanzimanzi" és "ómáncsecse". (Ez a tábor slágere lett bázisparancsnokunk kifeszülő ereinek is köszönhetően, amikor az ember már azt hiszi, nincs tovább, és mégis...)

Azért nem mindenben voltunk hősök, például nem mi döntöttük meg a fürdési rekordot óriási sikoltozásaink közepette és nem mi voltunk a menetelés királyai, de derekasan kitartottunk.

A tábortüzek és bábelőadások (remegő karjainkat még utoljára megfeszítve és az aktuális szereplő után kutatva) csak emelték a hangulatot.

De a specialitás mégiscsak a villogó volt. Kicsi lámpa, melyet az kapott, aki kiérdemelte. Éjszaka miután csendben beálltunk helyeinkre, jó volt végig nézni a sötét árnyakon, akiken csak egy kicsi pont világított. Végig körbe-körbe kicsi fények a nagy sötétben. Szép volt. Tudtuk, hogy ez kitüntetés és úgy is viseltük. Méltóságteljesen, büszkén. Még én is. ☺☺☺

Zsófi

A 135-ös térkép csodái

Búzatábla, lovak, patak, málna, szamóca, cseresznye, kék kupak, pizza, szlovák vendégszeretet ... Az első szavak, amik a Szlovák-érchegységről eszembe jutnak. És valószínűleg hasonlók sejlenek föl Bori, Kriszti, Luca, Panni, Bence, Nagy és Szász Gergő, Géza, Imi, Janó és Márkó emlékezetében is. Ennek igen egyszerű magyarázata van: ők is ott voltak július 14. és 18. között a rover mozgótáborban.

Csapattábor után gyaloglás- és kalandvágytól fűtve indultunk a szlovák (???) bércek meghódítására. Első célállomásunk Rimaszombat volt. A főtér hirdetőtábláinak egyikén a helybéli cserkészek képei mosolyogtak ránk. Hoppá, hová tűnt Imi és Márkó? Hát ott ülnek két éltesebb magyar úr társaságában, s vendégszeretetüket élvezve egy pohár sör mellett. Piros pólóinkban nem volt nehéz minket kiszúrni, hogy nem odavalósiak vagyunk. Eközben Lucák, akik a csomagokra vigyáztak, szintén beszélgetőtársakra akadtak: ők is jó tanácsokkal láttak el minket, hogy vigyázzunk, mert szlovák testvéreink nem igazán kedvelnek minket. A rövid városnézés után nem tudtunk ellenállni gyomrunk unszolásának, s betértünk egy pizzázóba, ahonnan a teli has boldog érzésével távoztunk. Egyetlen célunk erre a napra már csak az volt, hogy minél előbb olyan helyet találjunk, ahol másnap jó sokáig alhatunk. Erre ezen éjszakára egy búzatábla rendeltetett számunkra. Mindenki gyorsan bevaccolta magát hálósákjába, s aludt volna másnap délig is, ha hajnali 10 órakor nem Janó szavaira ébred: egy kombájn közeledett felénk feltartóztatathatatlantul. Szerencsénkre azonban a vezetője nem nagyon foglalkozott azzal, hogy ott alszunk, hanem nyugodtan továbbhajtott. Gyorsan összeszedtünk magunkat, és célba vettük a strandot, ahol végre végtelen mennyiségű vízben fürödhettünk. Önfeledten adtuk át magunkat a fürdőzés örömeinek. De minden jónak vége szakad egyszer, hogy újabb jó dolgok következhessenek.

A vadon csábításának engedve átvonatoztunk Tiszolcra, ahol 3 napra bevetettük magunkat az erdőbe. Utunk a Murányi nemzeti park egyik patak völgyében vezetett. Itt töltöttük következő éjszakánkat az erdészek elől egy kis ösvényen az erdőbe bújva. Innen másztunk föl az 1006 m magas *sedlo Burdára* (sedlo=nyereg). Útközben csodálatos kis chaty (=házak) mellett mentünk el, s még tejet próbáltunk venni az egyik házhoz betérve, de sajnos mint megtudtuk ott nem tartottak állatokat. Félelmetes sebességgel rohantunk úti célunk felé – vagyis néha elértük a 2 km/h-t, mert ki tud ellenállni az útszéli málnabokrokknak és szamócáknak...és ez még mind semmi. Az út mellett óriási cseresznyefákra akadtunk, illetve inkább a zacskót akasztottuk, mi meg másztunk. Óriási, szinte fekete szemek hívogattak, de ami fehér volt, az sem volt megvetendő – a fehér cseresznye is mézédeseen várt minket. Egy óra elteltével már tovább is bírtunk indulni, hogy a nyeregben elköltsük cseresznyés ebédünket. Vacsoráig még 200 m szint állt előttünk, ami a 4 km-re elosztva nem lenne olyan durva, de itt 2 km-t mentél lefelé a mesébe illő tündérerdőben, hogy utána a másik 2 km-en így már 300-at mehess fölfelé. Estére egy hatalmas rétre értünk, ahol már elfoglalták előttünk a chata-t, így maradt továbbra is a sátor és a szabad ég alja. Akik a szabad eget választották, reggel váratlan meglepetésre ébredhettek: a szabadon engedett lovak gyűrűjében ébredhettek. Az egyik ló jóízűen eszegette Imi inka szalmakalapját, egy másik meg – hát nem az utolsó előtti kiló kenyerünket eszi!!!

Szerencsére délre Murányba értünk, hogy pótoljuk megcsappant élelmiszerkészleteinket. Mielőtt újra emberek közé mentünk volna, az elmaradhatatlan patak jéghideg vizében vettünk üdítő fürdőt. Ezek a patakok szolgáltaták nekünk már napok óta az ivóvizet, kissé hideg, ámde kristálytisza vizükkel. Az ebéd utáni sziesztát a murányi templom kertjében töltöttük, ahol továbbra is szorgalmasan szedte áldozatait az éppen aktuális kupakos gyilkos, Manco Cupac. Délután busszal akartuk megközelíteni leendő szálláshelyünket, de ezt a szlovák buszvezető nem így gondolta. Bár ő váltig állította, hogy nem az ő busza megy arra, amerre mi szeretnénk menni, később kiderült, hogy nem jól tudta, vagy csak elfelejtette ... és mégis arra megy, de hát sajnos nélkülünk. Így gyalogszerrel, és a hadirokkantak stoppal mentek tovább. Utolsó együtt töltött éjszakánkat egy szénatároló társaságában töltöttük, hogy másnap a Szlovák-érchegységnek és egymásnak is búcsút intve hazaérkezzünk szeretett otthonunkba.

Remélem kedvet csináltam hozzá, hogy ha még nem voltatok itt, ellátogassatok erre a gyönyörű vidékre (Szlovák Köztársaság 135-ös számú turista térképén találod).

Penó

BÖBI A CSERKÉSZ REZERVÁTUMBAN

Sziasztok, jó harcos cserkészek. Üdvözetem küldöm mindenkinek, aki nyáron harci díszben nyomult a bujái prérin a sápadt arcúak legnagyobb remületére.

Szóval, ez volt az első cserkésztáborom, és nagyon mély nyomot hagyott bennem. Már akkor is sajnáltam, hogy olyan hamar vége lett - de hát hol van már a *tavalyi kanna*? Oly sok hatás ért rövid időn belül, hogy nem is tudom hol kezdjem mesélni. Egy bizonyos: számomra a nyár fénypontja volt. Ez volt a *lobbanó láng* vakációm egykedvű sötétjében. Felrázott, megérintett és feltöltött több szempontból is.

Élményeim nagy része elsősorban a GH-hoz kötődik, a pueblók jó kedélyű népéhez. Ezúton is szeretném megköszönni nekik segítségüket, barátságos fogadtatásomat, a sok röhögést, meg a komolyabb beszélgetéseket. (Zolinak meg külön köszönöm a Böbi név köztudatba emelését. Profi munka volt. :-)

Nem kívánok neveket sorolni most, mert tulajdonképpen mindenkinek szeretném megköszönni, hogy ott volt, hogy szervező vagy résztvevő volt, hogy indián és cserkész volt, egyezőval azt, hogy *voltunk*.

A tábor során többször volt olyan érzésem, hogy egy rész kiesett gyerekkoromból, hogy kimaradt valami olyan, ami akkoriban sokat alakíthatott volna rajtam. Miközben a vaksötétben kucorogtam félórán keresztül az ellenség várának közelében, mikor késő este enyhe fénnel meglocsolva megvitattuk az elmúlt napot a GH-sátorban, miközben gyertyát öntöttem gagyi kis gyurmaformámba, mikor a latrinát ástam és a Csillagszemű Juhásznak kiöntöttem a lelkem (akkor még nem tudtam, hogy ő a csapat „akarsz róla beszélni?”-felelőse), mikor a fák alól néztem az indiánok napsütötte óriási körét, szóval sokszor éreztem, hogy ez a sok-sok játék, a sok tennivaló, ez a csapatszellem és ez a lelki élmény igazán jöhetett volna előbb is életemben. De úgy látszik, most volt itt az ideje.

Hogy a nekem újdonságként ható részeit emeljem ki a tábornak, el kell mondanom, hogy a tábortüzek igencsak nagy hatással voltak rám. Az első ízben, mikor az inkákkal-aztékokkal fölmásztunk a dombra, még egész gyanútlan voltam. Aztán megláttam azokat az enyhén beteges mosolyokat a szájszegletekben, az örület szikráit a szemekben, majd egy hosszú és elvetemült crescendo után a pillangó valóban nem szállt tovább. Először még csak a jaj-hova-kerültem-én érzés tett mozdulatlanná, a következő percekben már viszont a könnyes szemű nevetés hullámai akadályozták meg aktív részvételemet ama kedves és békés játékban.

Egy valamit említenék még, amit mint nem-cserkész furcsálltam. Ez nem más, mint az építkezés mámore, egyfajta láz, ami elkapja a tettere kész cserkészt - legyen akár kicsiny vagy nagy - és az mindenre talál izgalmas megoldást. Lenyűgözött és mehökkentett az az ijesztő tűz, ami a cserkész szemében gyúlt ki ilyenkor. Az állandó válasz: „...majd építünk!” És valóban megépítették! Ámulva álltam az egyes építmények és díszítéseik előtt, amelyek néha mesefilm díszletekre (hobbitok? druidák?), máskor valamiféle posztmodern robinzonád-paródiára emlékeztetettek. Noha nem értek a fa és kötél művészetéhez, kis idő elteltével a tűz engem is magával ragadott. Lelki szemeimmel már láttam is jövődő vagy elmúlt

nyári táborok szélmalmaait, barbakános fa-erődítményeit, duz csigalépcsőit a fatörzsek körül stb.

Ezek voltak hát röviden azok, amiket én esetleg mások még szívesen, de hát aki ott volt, az úgyis tudja, aki meg nem, elmesélték. Remélem jövő nyáron újra találkozunk.

Köszönettel és üdvözzel: Tarjányi

Csapattábori indulók

Cserkészkorosztály induló:

Rover-i

(Dallam: István a király c. rockoperából az Áldozat c. rész)

(A "Szél viszi messze a fellegetek..." kezdetű dal dallamára.)

1.Napfényes északi síkság,
Naptáncra gyűlnek a törzsek,
Mindenkit átjár a vígság,
Élettel telnek a földek.

Andokban élünk, a hegy tetején,
Cuzco a fővárosunk.
Ponchóban alszunk, eszünk, kakilunk,
Egy hétig inkák vagyunk!

Komanchok,..
Kaiovák,..
Cheyenek.....
Aztékok,..
Arapachok,..
Manitu.....

Ref.: Fürödni hív a Titicaca-tó,
Fölöttünk a Machu-Pichu látható, sej!
Felépül, szépül az inka-határ,
Topasapa inka nyomán!

2.Forróhold havába léptünk,
Harcoktól felforrt a vérünk,
Hadi ösvény az mire vágyunk,
Most hogy már harcossá váltunk.

Héjában fő már a jó kakaó,
Csupa-csipa még a szemünk.
Matét iszunk, s áldjuk Inti nevét,
Senkin se szól be nekünk!

Ref.

Komanchok,..
Kajovák,..
Cheyenek.....
Aztékok,..
Arapachok,..
Manitu.....

Manco Capac, Puna Chaszqui quipu
Cipaya Sachahuaman.
Mach Chlina Vilcabamba, ayllu suyu
Paramonga, Mochica Chiczu

Ref.

Idén is nagy sikerrel került megrendezésre a nagyhírű Regös Tábor. Fejlődünk, mert már 4 altábor volt, bő 200-as létszámmal. Alant olvashatjátok az ott történeteket (szép sorban, kor szerint...):

A Négyszögletű Kerek Erdő

Nyár elején sok kis érdeklődő érkezett a Négyszögletű Kerek Erdőbe, az előre meghirdetett nyílt napokra. Mindenki személyes meghívót kapott Mikkamakkától, a Négyszögletű Kerek Erdő irányítójától. Ígéretünkhöz híven megmutattuk a résztvevőknek, mennyi érdekes dologgal ismerkedhetnek meg nálunk, próbáltunk mindenféle mulatságba betekintési lehetőséget biztosítani Nekik.

Szinte minden nap átmentünk az iskolába kézműveskedni. Bár az út néha nehéz volt a nagy hőségben, megérte, mert a pompon-állattól, a gyöngyfűzésen keresztül, a fafaragásig szinte mindent ki lehetett próbálni. Minden este verseny volt az aznap készült művek közt. Ilyenkor az erdőlakók kiültek a nagyterembe, és mindenki bemutatta mit is készített az elmúlt napon, majd a legszebb művek készítői gyöngyöket ill. aranycsengőket nyerhettek. Természetesen nekünk, az erdő lakóinak minden este nehéz dolgunk volt, mert szebbnél szebb műalkotásokkal igyekeztek minket elkápráztatni. A kézműves foglalkozásokon kívül tanultunk táncolni, nagyon sokat játszottunk, és egy nagyon érdekes rejtély felderítésében is segítettek a vendégek, akik az alatt a pár nap alatt, míg nálunk voltak, igazi kerekerdő lakóvá váltak. Volt, hogy a tűz körül ünnepeltünk, vendégek jöttek hozzánk, és utolsó nap mi is részt vettünk a lakodalmon, ahol mindenki ott volt, aki a kerekerdőn és azon túl lakott. Egyik nap Bruckner Szigfridet kellett megkeresni, mert elszaladt a fogorvostól. Külön elmentünk egy másik faluba, hogy ott megvizsgálják a fogát, de az utolsó pillanatban elszaladt, így végig jártuk a falut, és minden érdekes dolgot megnéztünk benne, kisebb csoportokban. Az odavezető út nagyon nehéz volt, mert nagyon sütött a nap, és nagyon meleg volt... Nem csoda, hogy Szigfrid megelégedte a dolgot, és inkább elszaladt. A végén mégiscsak ki kellett húzni a fogát, mert nagyon fájt Neki...

Ilyenféle kalandjaink voltak a kis vendégekkel, de az egyik legfontosabbat nem is mondtam el! Külön az Ő kedvükért Mikkamakkáék megtanítottak beszélni... ;o)

Dömdömdöm :o)
(Haraszi Ági)

Piricse krónikája

Első nap busszal érkeztünk meg Sályra. Rövid gyaloglás után a helyi iskola udvarán lecuccoltunk, és elintéztük a befizetéseket. Ezután tábori zászlófelvonás következett,

majd az altábori. Az altábort 4 mesterségre bontották, ez azt jelentette, hogy minden nap mesterségenkénti őrsi idő volt és a mesterségek között oszlottak meg a szolgálatok. Mosdási lehetőség volt ugyan de meleg víz nem volt, csak a kiscserkészeknél.

Második napon elmentünk portyázni, ami nagyon jól sikerült. Amikor hazaértünk mindenki hulla fáradt volt és este lementünk a kcs-k hoz fürdeni. (Meleg vízzel)

Minden nap volt tánc és kézműves. A legnépszerűbb foglalkozás a fafaragás volt, de lehetett nemezelní, szőni, fonni és népi hangszereket készíteni. Sok jó program volt
amin mindenki szívesen vett részt.

Ébédelni az iskolától kb. 10 percní sétára voltunk, és mindig „leveles a május”-oztunk.

Voltak fakultatív táncházak, amik nekem tetszetek, főleg az utolsó napi , mert akkor akármeddig fönn lehetett maradni.

Reggel mindenki összepakolta a motyóját, aztán kitakarítottuk az épületeket.

Később közös játékok voltak, aztán a zászlólevonások következtek.

Nagyon élménygazdag tábor volt, ajánlom mindenkinek!

Gyuri

Izgalmak Kalotaszentkirályon

Az idei nyáron sokan kaptunk levelet, melyben a Kalotaszentkirályon történt rejtélyes gyilkosság kinyomozásához kértek tőlünk segítséget. Sokan eleget is tettünk a kérésnek és megjelentünk a Sály álnevet viselő Kalotaszentkirályon, ahol rövid adminisztrációs bonyodalmak után megismerkedhettünk a gyilkosság körülményeivel. Nyomozói feladatunkat nehezítette, hogy, mint később kiderült, az áldozatnak, a falu volt bírójának, Eped uramnak (Isten nyugosztalja!) halála, közvetve, vagy közvetlenül nagyon is sok embernek lehetett érdeke. Lányának, Eped Ellusnak, a falu tanítójának házassága miatt haragudhatott rá Pus Karcsi, a falu békéjének fenntartója. A bíraskodást irigyelhette tőle veje, Áldás Béla lelkész uram, aki a haláleset után a falu esze lett. A falu betyárja foglalkozásából kifolyólag állhatott haragban a megboldogulttal. Eped Mihályné, szül. Csuda Zsuzsanna, az áldozat felesége, mint feleség az egyik legfőbb gyanúsítottként volt számon tartva. A korcsmárosnak és feleségének látszólag nem volt oka a gyilkosságra, de mint tudjuk a bűnügyi regényekből, az indíték hiánya a lehető leggyanúsabb körülmény. Szerencsére az éles elméjű nyomozók kiderítették a valóságot: gyilkosság történt, de baleset következtében más emberre sújtott le a végzet, nem arra, aki megérdemelte volna. A dolog ugyanis így állt: a korcsmárosné és a betyárt már régóta gyengéd szálak tömege kötötte egymáshoz, olyannyira, hogy már a

korcsmáros is tudomást szerzett róla. A gyilkosság napján a korcsmáros a betyárt akarta lelőni, de minthogy rossz lövő volt, a bíró urat érte gyilkos golyója.

Minthogy ily sikeresen folytattuk nyomozói tevékenységünket, a falu meghívására még egy hétig vendégeskedtünk Kalotaszentkirályon, megismerkedtünk a falu nevezetességeivel, mint például Csibész Rellivel, a tyúkkal, aki a korai 14. századra tudta visszavezetni családfáját. Ez a hét távolról sem volt munka nélkül való, ugyanis ismét igénybe vették képességeinket egy másik bűneset kapcsán: a nemes származású tyúk eltűnésének rejtélyét kellett kinyomoznunk. Ez ügy érdekében még egy éjszakát is töltöttünk a szabadban, míg másnap ki nem derült, hogy tévedésből a szomszédunkban székelő múzeum vette fel leltárába kosarastul Rellinket.

Ezen hét során hat fiatal találta meg egymásban élete párját, így hármas menyegző tartott Kalotaszentkirályon, továbbá felelevenítettük a húsvéti locsolás ugyancsak nedves szokását és a legények állítottak májusfát is. Ezen kívül sok-sok érdekességet tudhattunk meg Kalotaszegről és környékéről, sok népdalt tanultunk és minden este mulatoztunk a falunak táncházában. Napközben pedig kézügyességünket hasznosíthattuk szövéssel, faragással, gyertyaöntéssel, hímzéssel, gyöngyfűzéssel, nemezeléssel, agyagozással és még sok mással. Valójában majdnem egy évnyi jó időtöltést sűrítettek nekünk ebbe a hétbe, tehát nagyon is megérte nyomozni Kalotaszentkirályon.

Stefi

A Sályi Néprajzi Múzeum

Ne keressétek sehol a fenti műintézményt, mert megszűnt, és gyűjteménye beolvadt a Miskolci Herman Ottó Múzeumba 1906. július 4-én. A Négyszögletű Kerek Erdőtől épült egy miatyánknyira, Piricse és Kalotaszentkirály között. Én magam sajnos nem értek túlságosan a néprajzhoz, ezért a Múzeumban csak mint ezermester és épületgondnok kaptam munkát.

Gyerekként nem szerettem a múzeumokat. Aztán később, ahogy az évek teltek, kezdtem megkedvelni őket, és rájöttem, hogy sok múzeumunk rossz. Ötletlen, fősvény és öreges. Persze van jó néhány kivétel. Közülük a pálmát hadd adjam ennek a mesebeli létezetismegnemis gyűjteménynek, a Sályi Néprajzi Múzeumnak. Igyekeztünk ötletessé tenni, feltett szándékunk volt mindenünket átadni azoknak, akik jelentkeztek ide, no és persze átlagéletkorunk valahol 21 – 22 év körül mozgott. De nem csak ezért szívem csücske a S.N.M.

Ez volt az idei regóstábor negyedik altábora, az egyetemistáké. Kevesen voltunk, hisz az egész "Múzeum" mindenestől húsz főt tett csak ki. 1998 óta, egészen pontosan öt éve nem volt egyetemista résztvevők számára meghirdetett

altábor, ezért azután egész télen és tavaszon azon törtük a fejünket, hogy minek van, és minek nincs értelme, ha az ember már huszonéves vén csataló.

Jól akartuk érezni magunkat, ezért volt (Éljen a VAKÁCIÓ első hete!...) írásbeli és szóbeli vizsga első és utolsó nap, s mondanom sem kell, hogy majd megpukadtunk a nevetéstől. Esténként leültünk egy gyertyafényes szobába énekelni még a táncház után, s kipingáltunk egy mikrobuszt hatalmas 'Sályi Néprajzi Múzeum' felirattal, amibe (több rétegben ugyan), de mindenki befért. Volt valódi könyvtárunk, kölcsönzési renddel, s érkeztek külön a mi számunkra meghívott előadók.

De ami miatt igazán szeretünk visszagondolni erre a táborra, az a GYŰJTÉS. (Ha kisebb vagy, akkor talán el kell magyaráznom, mit jelent ez. Az ember elballag egy magnóval, fényképezőgéppel, tollal, papírral egy eldugott faluba, ott megkeresi a legöregebb nénikét, vagy parasztbácsit, összebarátkozik vele, és elbeszélget vele a régi szép időről. Felveszi magnóra, ha énekel egy dalt, leírja, ha érdekes szokásokról beszél, és lefényképez mindent, a ruháit, a szerszámaikat, a házát. Hát ez a gyűjtés. Összegyűjtöd a régi, falusi világ emlékeit.) Vakartuk is eleget a fejünket, hogy húsz percnyi autótúra Miskolctól, egy többségében cigány lakta faluban mi izgalmasat lehet még találni 2003-ban. Hiszen már elfelejtették az énekeiket, az öregek

meghaltak, a házak összeomlottak.

S halljatok csudát! Megtaláltunk egy öreg cigányhegedűst, aztán egy hordókészítőt és egy lakodalmakba felfogadott vőfélyt. Azért, hogy ezek a gyűjtések szakszerűek legyenek, Budapestről érkeztek olyan "profi" segítségék, akiknek segítségével gyűjtéseinket már el lehetett helyezni múzeumokban. Feljegyeztünk néhány apróságot is, többek közt helybeli recepteket, például a sályi túrós kalács és a kisgyőri barkócapálinka receptjét.

Az, hogy a Sályi Néprajzi Múzeum túl tudott nőni egy altábor szintjén, és - ha csak egy paraszthajszálnyit ugyan, de - tudományos munkát is kifejtett, nagy szerepe van a törzs fanatikus tagjainak, s közülük leginkább Tóth Arnoldnak, aki Miskolcon cserkészvezető, és ugyanott a Herman Ottó Múzeum néprajztudósa.

Nagyon remélem, hogy lesz folytatása ennek az idei kezdeményezésnek, s a regőcserkészek, amíg csak lehet, – mint 70 évvel ezelőtt – fölkeresik azokat, akik kincset érő emlékeket hordoznak magukban az eltűnőben lévő hagyományos magyar életről.

Herman Balázs – múzeumgondnok

Mindenszentek ünnepe, halottak napja

Ezen kettős ünnep hallatán legtöbbünknek meghalt nagymamája jut eszébe; kimegyünk a sírjához, egy kicsit letisztogatjuk a sírkőt, gyertyagyújtás, Miatyánk, Üdvözlégy, s aztán indulunk is haza.

Miért van halottak napja, amikor Ők már úgyis meghaltak?

Azért hogy megemlékezzünk róluk és imádkozzunk értük. De szükséges-e ez? Igen, mert vannak olyanok, akiknek sorsuk még nem dőlt el, s számukra imáinkkal lerövidíthetjük a tisztítótűzben eltöltött időt. Ezenkívül imáinkba foglalhatjuk ismeretlen elhunytak nevét is.

Bár a halottak napja nem elsősorban a halottakért, hanem inkább az élők miatt van -szokták mondani, de ettől függetlenül legyen számunkra ez a nap a hálaadás ünnepe: köszönjük meg elhunyt szeretteink életét Istennek és imádkozzunk értük, hogy eljuthassanak a mennyországba.

Mindenszentek ünnepe

Mi katolikusok is sokszor megfeledkezünk erről az ünnepről, pedig az egyházi naptárban november egyhez a bejegyzés: Mindenszentek ünnepe és nem a halottak napja.

Mi ennek az ünnepnek a lényege? Imádkozzunk az összes szenthez vagy csak a védőszentünkhöz, vagy mit is kell tenni?

Ha csak ránézünk a Szentek Élete című könyvre, már akkor megglephet az a tény, hogy mennyire sok szentje van az egyháznak! Csapjuk fel és olvassunk el egy szentnek az életét! *(Persze, ha védőszentünknek élete, netalán kiléte is ismeretlen számodra talán nem ártana vele kezdeni.)* A bőség zavara ne ijesszen meg senkit! Csak bátorítson minket arra hogy állnak előttünk elegendő példaként ahhoz hogy nem lehetetlen Istennek tetsző életet élni.

Te meg menj és légy nyugodt! Amikor véget érnek a napok, te is fölkelysz a végső napon
kijelölt sorsodra.”

Dán 12.13

Gergoe

Ki Ő és miért Őt választottuk?

Ez a név egy új rovatot rejt. Amikor ilyen címet láttok, akkor ott csapatunk egyik rajának nevet adó emberről olvashattok. Elsőként a most cserkészkorosztályba lépett lányok rajnévadójáról tudhattok meg többet.

Tiszteletreméltó Bogner Mária Margit

(1905 – 1933)

1905. december 15-én született egy adóügyi jegyző gyermekeként Torontál vármegyében (Szegedtől délre, a Maros és a Tisza által szegélyezett területen). A keresztségben az Etelka Mária Anna nevet kapta. Őt testvérével együtt egész családja mélyen vallásos életet élt. Etus apró termetű, örökmozgó és örökvidám kislány volt, emellett nagyon értelmes is. Vidámságát betegségében is megőrizte: csípőcsontgyulladás miatt 10 hónapig ágyban kellett feküdnie, ez idő alatt kézimunkázott, sokat olvasott és énekelt. Sosem panaszkodott, a szomorúság nem látszott rajta. Udvaron játszó pajtásaival ablakán keresztül volt együtt. Barátnőivel babázott, ilyenkor a babáknak imádkozniuk is kellett. Betegségéből 7 év (!) után ugyan felgyógyult, de lába egész életében merev maradt. 10 éves volt, mikor édesapja meghalt. Ettől kezdve még többet segített otthon: öccseit nevelgette, de leginkább derűs és rendíthetetlen lélekjelenlétével könnyített édesanyja gondjain.

A négy polgári után kereskedelmi szaktanfolyamot kezdett, ahol nem éppen a legjólneveltebb diák. Elevensége sokszor csínytevéssel végződött, ezért nem volt ritka, hogy az iskolai büntetés miatt lekészte az otthoni ebédet. Egyszer felírta a táblára, hogy elmarad az óra, mindenki haza is ment, és a tanárt üres terem fogadta. De ezt követően egy óriási virágcsokorral várta reggel tanárát. Ha valamit elkövetett, sosem felejtett el bocsánatot kérni. Nagyon szegényen éltek, de tízóraiját mindig megosztotta másokkal. Vidámsága, elevensége és önzetlensége miatt mindenki szerette. Ebben az időszakban nem igazán volt fontos neki a vallás. 1923. június 1. új mérföldkő volt az életében. Ekkor bérállkozott meg és „vette birtokába a Szentlélek”. (Pontosan 80 évvel korábban, mint rajunk néhány őv-je, és ugyanúgy 18 évesen) Élete rendezettebbé vált, többet imádkozott, állandó gyóntatót választott. Igyekezett önmagát egyre jobban megismerni, hibáival együtt. Már ekkor örök tisztaságot fogadott, és azt, hogy mindenben azt teszi, ami Jézusnak jobban tetszik. Lisieux-i Szent Teréz választotta példaképének (!).

1926 a lelki megpróbáltatások éve volt számára. Állandó kísértéseiről és bénító fáradtságáról naplójából tudunk, ám sosem panaszkodott. Letette harmadik örökfogadalmát, a tökéletességre való törekvést. Fogyatékosága miatt nem lehetett volna szerzetes, pedig ő ekkor már lelkében eljegyzett menyasszonya volt Jézusnak. Kilencedet kezdett Kis Szt. Terézhez, hogy megtudja, lehet-e szerzetes. A végén egy álmot látott, melyben szerzetesi ruhában feküdt a ravatalon. Ennek nagyon megörült, de ismét megbetegedett. Vidéken gyógyult, és mikor hazament, az a jó hír várta, hogy beléphet a vizitációs nővérekhez. Még ebben az évben elhagyta az országot, és külföldre ment a tiroli Thurnfeldbe. Édesanyjának írt

levelei mindig örömtől sugároztak, belső küzdelmeire csak naplója pár sora utal. Szalézi Szt. Ferenc ünnepén megígérte: „Jézusom, én megígérem neked, hogy mindig vidám mosolyt láthatsz arcomon a Te segítségeddel.”

Egy év múlva Érden megépült az első magyarországi vizitációs rendház. Hazatelepült, ő lett az első novícia, s ekkor kapta a Mária Margit nevet. Az intézet egy része nevelőotthon lett. Rengeteg tennivalójuk volt, reggeltől estig keményen dolgoztak, de Mária Margit lába végleg felmondta a szolgálatot, és ettől kezdve csak kevésbé megterhelő munkát végezhetett.

1932. május 16-án, Pünkösdhétfőn tette le örök fogadalmát. E napon írta utolsó szavait naplójába: „Én Istenem... én mindenem...!” Egészsége hirtelen romlani kezdett. Megkapta az utolsó kenetet, de még sokat kellett szenvednie, akárcsak Kis Szt. Teréznek. Ő még ekkor is vidám, tréfás és türelmes volt. Végül 1933. május 13-án, 28 évesen nagy szenvedések között meghalt. Sírja az érdővárosi templom kertjében van.

Egész életét végig kísérő vidámsága, élénksége és önzetlensége, Jézushoz való hűsége és az emberek szeretete példaértékű számunkra, ezért választottuk őt rajnévadónknak.

Tati

Bemutatkoznak: az Áfonyák

Az Áfonyák mi vagyunk
'97-ből származunk.
Calcuttai Áfonyák:
Márti és az Annák,
de vannak még:
Ági, Adél, Julcsi
rajtuk meleg pulcsi.

Volt őrsvezetőnk a Sáfi,
de most már a Márti.
Tájékozódni nagyon jól tudunk,
A végén mindig sokat futunk.
Kerülőkről ne is beszéljünk,
inkább iránytűt vigyünk!

Keki, bézs, okker, ÁFONYÁBÓL SOK KELL!

Nem mind tábor, ami regös

Bizonyára többen hallottátok, hogy idén ősztől kezdve egy új regös program indult útjára Regös Tájnapok fedőnéven. A Tájnapok célja a hagyományos magyar paraszti kultúra, népzenekeincs, és ezeken belül egy-egy tájegység élővé varázsolása a regös cserkészet keretein belül. Ezekre a kiválasztott tájegységekre épülnek a Tájnapok programjai, kézműves mesterségei, keretmeséi. Az első Tájnap október 11-én, Visegrádon került megrendezésre, melynek témája Szék volt. Igyekeztünk minden korosztálynak megfelelő programot biztosítani, így *Tucsival* és *Gebával*, mint lelkes porontypásztorokkal játszhattak a kiscserkészek egész nap, *Csiduval* táncolhattak és a kézműves mesterekkel készíthettek kosarakat, szötteket, széki hímzésű zsebkendőket, hogy tényleg csak néhány példát említsek. A nagyobbakkal a széki tánctanulás mellett meghívott híres-neves előadóktól hallhattunk előadásokat (*Mohay Tamás*, az ELTE-BTK Tárgyi Néprajz vezető doc. Szék néprajzáról, *Jánosi András* a Jánosi Együttes alapítóprimása a széki hangszeres népzeneről, táncbázi szokásokról és saját élményeiről, *Gróf Péter* régész, visegrádi Mátyás Király Múzeum, Visegrád helytörténetéről, valamint *Páter és a Jamboree-kontingens* képviselői pedig a Thaiföldi Jamboreeről). A táncokhoz és az esti Regös Bálhoz a muzsikát a Rojtos Együttes húzta. Több kiállítást is lehetett napközben nézegetni; köztük a Jamboree és Visegrád - Helytörténeti kiállítást, valamint Széki szobát tárgyakkal, zenével és tablókkal. Este a Regös Bálon pedig mindenki eltáncolhatta a cipője sarkát-talpát.

A következő Tájnap **dec. 13.-án Luca napján** lesz Nagymaroson, adventi témákkal és Luca-napi boszorkányságokkal, Székelyföldre ágyazva. Figyeljétek a hirdetések a program-előzeteseket és gyertek el, hozzátok őrseiteket, családtagjaitokat, barátaitokat is! Mindenkit továbbra is szeretettel várunk!

A szervezők nevében: Pszáhi

Ha van 5 perced...

A baleset

Egy fiatal asszony autóval ment haza a munkahelyéről. Nagyon figyelmesen vezetett, mert autója új volt. Előző nap vették át, nagyon sokat spóroltak és férjének nagyon sok áldozatába került, hogy megvehessék ezt a modellt.

Az egyik zsúfolt kereszteződésben az asszony egy pillanatra nem figyelt, és tolatás közben sárhányójával neki ütközött egy másik autó lökhárítójának.

Elsírta magát. Hogyan fogja ezt megmagyarázni a férjének?

A másik autó vezetője megértő volt, de ragaszkodott ahhoz, hogy az adataikat kicseréljék.

Az asszony remegő kézzel kereste a papírokat egy nagy barna irattartóban, amelyből egyszer csak kiesett egy darab papír.

Határozott, férfias kézírással a következő szavak álltak rajta: „Baleset esetén emlékezz drágám arra, hogy téged szeretlek és nem az autót!”

Erre mindig emlékeznünk kell. Az emberek számítanak és nem a dolgok. Mennyi mindent teszünk meg a dolgokért, az autónkért, mennyit szervezünk, mennyi minden anyagi szempontból fontos dolgot csinálunk! Ha ugyanannyi időt, ugyanannyi figyelmet fordítanánk a körülöttünk lévő emberekre, mennyire más lenne a világ!

Időt kellene szakítanunk arra, hogy meghallgassunk másokat, hogy egymás szemébe nézzünk, hogy bátorítsuk egymást, hogy nevéssünk, sétáljunk.

Csupán ez az, amit magunkkal együtt Isten elé viszünk. Mi magunk, és a szeretetre való képességeink. Nem a dolgok, nem a ruhák, nem a testünk.

Egy apa a kisfiával sétálgatott a város főutcáján, ahol nagyon sok kis üzlet és nagy áruház volt. A papa egy hatalmas műanyag szatyrot cipelt, amely tele volt játékokkal. Egyszer csak zihálva fordult a gyerek felé: „Megvettem neked a piros kezeslábast, megvettem az átalakítható robotot, a focis társasjátékot, mit vegyek még neked?”

„Fogd meg a kezemet!” -válaszolta a gyerek.

Itt egy régről maradt cikket olvashattok. De ettől még lehet érdekes, nem?

Meghalt Szibériában

Kiszely István előadása 2002. március 7.

Bizonyára emlékeztek még rá, hogy a roverek meghívására, előadást tartott csapatotthonunkban Kiszely István, a Petőfi expedíció vezetője. Az ő előadását írom most le, vázlatosan. Ez az álláspont jóval kevesebb sajtónyilvánosságot kapott, mint a „hivatalos”. Vajon miért?

- Petőfi 1849. július 31.-én nem volt a csatatéren, Bem reggel elküldte, mert se kardja, se puskája nem volt, elvették már az őrnagyi rangját. 4 kilométerre volt a csatától, jegyeztetett.
- A felcser, aki „láta”, bevallotta, hogy nem is volt ott.
- Az oroszok jelezték: nem kell-e önöknek a magyarok Puskinja? Válasz: nem, mert meghalt Segesvárott.
- Az Akadémia elnöke, Kádár, Aczél, Antall, Horn, Orbán, és az amerikai vizsgálódók is azt mondták, hogy ez Petőfi, de ne nyúljunk most darázsfaszekbe. Most biztos van.
- Egy dán expedíció kiment, lefotózta Barguzinban a sírt.
- „Az Akadémia elnöke szemembe röhög, hogy tudja, hogy Petőfi, de nem érdemes vele foglalkozni.” – K.I.
- Próbálták elhitetni az emberekkel, hogy az orosz hadsereg nem is vitt ki hadifoglyokat.

- Kosáry Domokos leírta, hogy nem vittek hadifoglyokat. Kiszely pedig a saját kezébe hozta haza a hadifogoly listákat. A magyarok a lengyel listán vannak feltüntetve, különben át kellett volna adni őket az osztrákoknak!
- Az expedíciót Morvay fizette (5,1 millióba került.)
- Az expedíció tagjai: 2 amerikai, 1 orosz, 1 magyar igazságügyi szakértő.
- A 7. sz. sírban megtalálták!
- Direkt nem Kiszely, hanem a külföldi szakértők vizsgálták meg először.
- Petőfinek magas homloka és homlokvarrata volt.
- Bal felső szemfog kiáll (fogtorlódás következtében) → leírta Arany is.
- Balkezes volt. → Petőfi is!
- Jobb hatos bordája sérült-gyógyult → mint Petőfinek, mert kisgyerek korában leesett egy fáról.
- Sípcsontja torziósan csavarodott → épp úgy, mint Petőfinek
- Petőfinek baktató járása volt, mert a bal térd csak 15 %-ig hajlott. Nincs bal térdkalácsa → Petőfi édesanyjánál is így volt, ez egy öröklődő betegség.
- 164 cm magas → Jókai írta, hogy 2 centiméterrel alacsonyabb mint az öccse. Az öccse 166 cm volt.
- 28 jelleg, amiről tudunk, mind megegyezik!
- Azonban berohantak az okosok a TV-be, hogy Petőfi meghalt Segesvárott.
- Az orosz szakértőt beidézték a magyar követségre, megmondták neki, hogy magyar államérdek, hogy nőnek mondja a csontvázat.
- Nevetséges felvetés, hogy nő volt. Azóta az amerikai kutatók kijelentették, minden kétséget kizárólag, hogy férfi. A magyar újságokban először mégis az a valótlan állítás jött le, hogy nő (majd kijavították). Ezért gondolkodtak is, hogy beperelik az Akadémiát.
- Kiszely egész életében azonosításokat csinált. Ez a szakmája.
- Moszkvai szakértők telefonáltak: a Magyar Tudományos Akadémia rendelésére a csontvázat meg kell semmisíteni.
- Nem tették, hanem illő bánásmódban részesítették, mert tudták, hogy ki! Elintézték, hogy Kiszelyék hazahozhassák.
- Amerikában, Pittsburghben elektronikusan ráhúzták a lágy részeket: kijött a dagerrotíпия! *(Ez egy számítógépes eljárás, amit a bűnügyi szakértők használnak, hogy a bűncselekmények áldozatait azonosítsák. Számítógép segítségével a koponyára lágy részeket raknak, így megkapják az áldozat arcát, ami lehetővé teszi az azonosítást.)*
- Antall: itt vannak az oroszok, nem foglalkozunk Petőfivel.
- Kosáry nevetett: megkapta a jelentést, tudja, hogy Petőfi, de nem foglalkozik vele. Ekkor hagyta ott Kiszely az akadémiát.
- Joghézag van: nincs jogszabály, mely meghatározná hogy egy neves történelmi személyiséget, akinek nincs egyenes ági leszármazottja, ki exhumáltathat.
- Ha édesanyjából kaphatna 1 gramm csontot, 1:2 milliárdhoz valószínűséggel be tudná bizonyítani, hogy Petőfi-e.

- Grespik megadta az engedélyt az exhumálásra. Mindjárt beindult a gépezet: Pintér jogtalanul felfüggesztette. Azóta perelik.
- „Az igazság van, a hazugságot kitalálják.”
- Senki sem meri vállalni a nagytemetést. Annyi érzelmet szabadítana fel, amit szerintük Magyarország most nem bírna el. Szerintük.
- Kiszelyéknek teljes sajtózárlatuk van. Nem írhatnak, Kádár óta!
- Titok, hogy hol van most a csontváz, mert elvinnék. A vámórség utasítva van, hogy ha be akarják hozni, kobozzák el. A csontváz helyét két ember tudja: Kiszely, és az, aki őrzi.

Ha valakit bővebben érdekel a téma, olvassa el a *Meghalt Szibériában* című művet (Kiszely István, Magyar Ház kiadó, Budapest, 2000.).

Ifa

Kuktasarok

Megújult kuktasarkunkban nem foglalkoztatunk állandó séfet, mert azt szeretnénk, hogy mindenki nagyszerű receptjeit megoszthassa a nagyközönséggel. Kérünk is titeket, hogy bombázzátok a kedves szerkesztőket receptek tömkelegével.

Egérke:

Eme kis finomságot kizárólagosan nagymamámnál ettünk kis(ebb)korunkban, de akkor aztán annyit, amennyi csak belénk fért.

Hozzávalók: 6 tojás
 6 dl tej
 cukor
 csipetnyi só
 6 dl (!) liszt
 főzős kakaó
 olaj a sütéshez

A tejet, a kevés (kb. 1 evőkanál) cukrot és sót megmelegítjük, közben apránként (különben csomós lesz) hozzáadjuk a lisztet.

Ha már forr, (hasonlóan a pudinghoz) akkor a tűzhelyről levéve hozzáadjuk a hat tojást.

Ezt a masszát kis adagokban (kb. mint a krumplinudli) forró olajban megsütjük – ússzon az olajban.

Ha már aranyárgára sült, akkor cukros kakaóporban megforgatjuk és gyorsan megesszük.

Mindenkinek jó főzőcskézést:

Piró

Kultúrajánló

Akinek a kuktasarok megtöltése után még mindig van írnivalója, szívesen várjuk ajánlását bármilyen kulturális eseményről, könyvről, filmről, színielőadásról, zeneműről.

A néma levente

A közelmúltban a Magyar Színházban Heltai Jenő: A néma levente c. darabját láttam.

Röviden a „story”: Mátyás király (ki más?) egyik vitéze beleszeret egy itáliai nemes hölgybe, akitől azonban kosarat kap. Nagy nehezen sikerül (a szolgálja segítségével) egy csókot kicsikarnia a hölgytől, de ennek komoly ára van: 3 évig nem szólalhat meg a vitéz. Ettől kezdve lesz a neve: Néma levente. Természetesen a helyzet ettől kezdve csak bonyolódik. A nemes hölgy felkerekedik, amikor megtudja, hogy a vitéz megtartotta a szavát, és másfél éve nem szólt egy szót sem. (Meg volt ugyanis győződve, hogy ez a vitéz is csak olyan, mint a többi...) De nem ám! Ez a vitéz olyan „mokán, fáintos magyar legén” volt.

A második felvonásban még előkerül egy vörös csuklyás bakó is, (csak hogy bonyolítsa a „témát”). Míg végül igazságos Mátyás király és (szokatlan módon) még inkább maga a levente tesz igazságot és pontot az „ügy” végére.

Hogy az egész nem más, mint egy érdekes „Mátyás-monda”? Persze! De ez az ajánlás most nem is a rovereknek, pláne nem a „felnőtt” cserkészeknek szól. Ám a cserkész korosztály órs(vezető)inek annál inkább. (Bár egy rovernek sem árt, ha lát legalább egy Heltai- darabot...)

Kálmán

Diktafon előtt: GeBa

Éppen az idei első havas eső hullott, mikor Gerencsér Balázssal, alias GeBával találkoztunk, hogy – folytatván a méltán híres interjú rovatot - feltegyem neki kérdéseimet. Dél előtt 10 órakor Nagymami Palacsintázója még nem volt olyan zsúfolt, mint ahogy azt tőle megszoktuk, ezért zavartalan helyszínévé vált egy újabb nagyszerű riportnak.

–Azzal a kérdéssel kezdem, amit egyébként minden riportalanyomnak fel szoktam tenni, nevezetesen, hogy hova jársz iskolába, és mi lesz belőled, ha elvégezted?

•Elsősorban az ELTE-re járok, a TTK-ra, matematikus szakra. Ott vagyok most másod éves. Ezen kívül meg elkezdtem a Pázmányon az Információs Technológia Karon a műszaki informatika szakot, ott első éves vagyok.

–Mi vezetett arra, hogy kezdj egy másik egyetemet?

•Egyrészt amúgy is érdekelt a dolog, az informatika. Ezen kívül azért a Pázmány és nem a Műszaki, mert műszaki info-ból túlképzés van, ez meg kicsit más. Multidiszciplináris

képzés, például most biológiát is tanulunk. Meg feltehetőleg könnyebben, meg jobb állást lehet találni egy informatikai végzettséggel, mint egy matematikussal. Ki tudja.

–Tehát van már valamilyen konkrét terved, hogy mi akarsz lenni, ha megvan ez a két diplomád?

■Az annyira még nincsen. Vagy kutatni fogok, alapvetően ez az egyik lehetőség, vagy valamilyen cégnél valamit fejleszteni.

–Mindig ez akartál lenni, egész kis korodtól kezdve?

■Igen, a matematika mindig elég fix volt, tehát, hogy ide fogok jönni az ELTE-re. Az informatika is mindig érdekelt, mondjuk az kevésbé, de úgy napi szinten az is mindig jelen volt.

–Hallottam róla, hogy megnyertél valamilyen versenyt. Ez mi volt pontosan?

■Igen, ez negyedikes gimnazista koromban volt, azt hiszem. Kürschák József versenynek hívják, ez egy matekverseny. Négy és fél óra alatt három feladatot kell megoldani, és bárki mehet rá gimnáziumból, és a tavaly érettségizettek.

–Akkor azok elég húzós feladatok lehetnek, hogy hármat adnak 4,5 órára. Gondolom nem sima matekpéldákat kell megoldani.

■Nem, teljesen más típusúak azok a példák, amiket mi csinálunk, mint a gimnáziumi matekpéldák. Ott egy megtanult módszert kell alkalmazni: megkapod a feladatot, ledarálod és kijön. Itt pedig egyáltalán nem erről van szó. Persze kell tudnod egy csomó dolgot, de például könyveket, meg ilyesmit is bevehetsz. Igazából arról szól, hogy össze kell kombinálni, hogy vajon most milyen módszerre lesz szükséged, - pl. geometria, kombinatorika, számelmélet - mert ez egyáltalán nem egyértelmű. Más, meg sokkal érdekesebb is.

■Kicsit térjünk át a cserkészetre... *Milyen feladataid lesznek idén a csapatban, illetve úgy általában a cserkészetben? Hogyan vágsz nekik? Milyen tervek vannak, vágyak vannak benned?*

■Elsősorban a csapatnál vagyok rajvezető, a Batthyány-Strattmann László raj vezetője. Hat-hét éves fiú kiscserkészek. Van benne két ór. Most volt csillagtúra, és most láttam a rajom egy részét így előszörre, úgy egyben a gyerekeket. Biztató volt. Túl nagyra törő terveim nincsenek: szeretném, hogy legyenek jó és használható órsők, amelyek fegyelmезettek, ami egy örök dilemma. Körülbelül ennyi. Meg hogy az őszvezetőimmel jó kapcsolatom legyen, tudjunk együtt dolgozni, és használható, meg értékes programokat szervezzünk. Ja igen, van még a Zugcserkész tördelőszerkesztése. Azon kívül van egy regös altáborom.

–Tényleg? Melyik?

■A kcs. Ja, és a regös tájnap szervezésében is benne vagyok bizonyos szinten.

–Szerinted a kcs vezetőség alatt tanultál olyasmiket, amiket később a gyerekneveléssel kapcsolatban tudsz hasznosítani?

■Biztos, hogy igen. Eddig főleg harmadik-negyedikesekkel foglalkoztam, most első-másodikosokkal. Tehát erre a korosztályra van, meg lesz rálátásom. Hogy ilyen korú gyerekekkel mit lehet csinálni, mi az, amit élvez, mi az, amire igénye van, és azt is lehet látni, hogy ez most nem stimmel. Ehhez a korosztályhoz tehát segítséget fog adni, nyilván egy kicsit a kisebbekhez és nagyobbakhoz is. Az persze más kérdés, hogy egy két évvel mit kezdenék...

–Nagyon picit talán kapcsolódik a cserkészet témához, hogy van Magyarországon belül kedvenc, vagy kedves helyed? Pl. egy város, vagy hegy...

■Először Sopron ugrott be. Voltam ott egyszer, az egy aranyos város. Aztán egy másik szép hely, ahol most voltunk kcs táborban, a dédesi vár, ami nagyon jól nézett ki. Felmentünk egy várromhoz portyán, és ott volt egy kis hely, ahol nem voltak fák, és ki lehetett ülni,

alattunk volt az egész táj. És ott volt, hogy pont elállt az eső, mert addig zuhogott. Nyugodt hely volt. Meg Erdélyben vannak nagyon szép helyek. Egyszer voltam csak ott, tavaly nyáron. Felmentünk egy hegyre, ami nem tudom, hogy mi, de nagyon jó volt. Nagyon más, mint ezek a Budapest körüli hegyek, teljesen más a növényzet, meg minden, de nagyon jó.

–Kirándulás, és egyéb sportok. Szeretsz sportolni? Van olyan sport, amit nagyon szeretnél kipróbálni?

■Nem vagyok különösebben nagy sportember, de azért szívesen sportolok. Mit próbálnék ki? Így rövidtávon valamilyen örültséget, mint például a vízisí vagy a siklóernyőzés. De ez se vonzott még annyira, hogy belevágjak, vagy költsek rá, vagy ilyesmi.

–A kikapcsolódás mentén továbbhaladva... Miket olvasol mostanában? Milyen egyéb módon kapcsolódsz ki?

■Attól függ, mit veszünk kikapcsolódásnak. Szerintem ide tartozik, hogy szoktam járni néptáncolni a Rege táncegyüttesbe. Ez egy cserkész táncegyüttes, lehet reklámozni. Ez heti kétszer három óra, úgyhogy ez egy jó kis mozgás is még mindehhez. Amit olvasok, az minimális. Főleg azért, mert buszon, villamoson nem tudok olvasni. Most Wass Albertnek kezdtem el szép lassan a „Mire a fák megnőnek” című regényét. Meg Márait olvastam bőven, azt nagyon szeretem. Egyéb kikapcsolódás? Nincsen rendszeres, meg kedvenc kikapcsolódás. Moziba például nem szeretek járni.

–Akkor lehet, hogy nem olyan jó kérdés, ha nem jársz moziba, de az lett volna, hogy ha volna lehetőség, hogy filmet forgass arról, amiről szeretnél, akkor miről forgatnál?

■Az első ötletem most az, hogy olyat csinálnék – persze tök lehetetlen, de nem baj – hogy egy állatnak a nyomában mennék. Például lehetne egy hangya is, tök mindegy. Végig mögötte mennék, hogy hova megy, meg mit csinál.

–Egy kis kamerát kötöznél a hátára?

■Igen, valami olyasmi. A másik ötletem az egy szociológiai jellegű film. Valami olyasmi, hogy hogyan változik egy ember a környezetének a hatására. Pl. amikor elolvas egy újságot, vagy beszél a főnökével, stb. Hát, igen, ebből nagyon nehéz filmet csinálni.

–És akár a gondolatait is lehetne hallani?

■Akár. De inkább az a fontos, hogy az értékrendjére hogyan hat mindez.

–Egy másik „ha” kezdetű kérdés: ha kapnál egy meghívót egy álarcos bábra, akkor minek öltöznél?

■Sokféle ötlet van bennem, és nem tudok dönteni közöttük. Beöltöznék például Pumuklinak, sárkánynak, vagy szimpla varázslónak, udvari bolondnak, vagy bogárnak, vagy légynek.

–Teljesen más téma jön. Tudsz sütni, főzni?

■Aha, értem, értem. Hát azért eligazodok a konyhában, ha kell. Sütni azért jobban szeretek, mint főzőcskézni. Mindenféle sütitet, meg pogácsákat, meg ilyesmi. Az elég használhatóan megy. Igazából, ha kapok egy szakácskönyvet, meg alapanyagokat, akkor azért össze tudok hozni valamit.

–Táborokban hasznos tulajdonság... Általánosságban mi a véleményed a férfiak és a házimunka kapcsolatáról? Szerinted kell-e végezniük házimunkát, vagy ez a nők dolga? Szívesen bekapcsolódsz majd egykoron, vagy inkább elzárkózol...

■Normális az, ha a férfi is csinál valamit. Valamennyit azért kell, hogy a férfi is otthon legyen az otthonában. Persze, hogy mennyit, az a szerepektől függ: ki dolgozik, hány gyerek van, van-e köztük olyan, akit pátolygatni kell, és azt ki pátolygatja, stb.

–Mit teszel, illetve hogyan viseled, hogyha megoldhatatlannak tűnő problémába ütközöl?

■Az a kérdés, hogy milyen határidejű a probléma megoldása. Ha távoli, akkor megvárok egy-két gondolatot, aztán továbbbpasszolom. Úgy értem, hogy inkább foglalkozom az adott pillanatnak a megoldható és sürgős dolgaival. Ha közeli, akkor többet gondolkozom, kicsit

imádkozom, hogy mit lehetne ezzel csinálni. Aztán ha kisül valami, valami lehetőség, aminek esetleg van realitása, akkor megpróbálom magam rávenni, hogy ezt meg kell csinálni. Ha nem, akkor elfogadom azt, hogy nem megy és kész.

–Egy utolsó kérdés: milyen terveid vannak a nem olyan távoli jövőre? Kb. fél-egy éven belüli időre gondolkodok.

•Be szeretném fejezni a jogosítványt.

–Tényleg? Hol tartasz?

•Most voltam rutin vizsgázni néhány hete. Adott feladataim vannak, pl. a regös tábor szervezésének elkezdése és befejezése és minden. Meg, ami még jó lenne, bár nem feltétlen lesz a közeljövőben, hogy valamilyen tudományos jellegű kutatást elkezdeni, vagy belekapcsolódni egybe. Ez még tényleg csak terv. Aztán az otthoni számítógépes rendszert kell rendbe tenni. Most ennyi jut eszembe.

–Köszönöm a beszélgetést!

Szekér Kriszti

Isten éltesen Titeket!

Születésnaposaink:

Névnaposaink:

Csernenszky Márton	november 2.	Tóth Sarolt	november 4.
Bakonyi Klára Zita	november 3.	Németh Imre	november 5.
Kassanyi Tamás	november 3.	Nyéky Imre	november 5.
Dobossy Mária	november 6.	Avar Zsombor	november 8.
Keve Zoltán	november 6.	Fülöp Zsombor	november 8.
Pattantyús Ábrahám Lőrinc	november 8.	Kancler Réka	november 10.
Soós Márk	november 11.	Lakatos Réka	november 10.
Bodonovich Katalin	november 12.	Csernenszky Márton	november 11.
Zsilinszky Fanni	november 12.	Kassányi Cili	november 22.
Lukácsházi Gergely	november 14.	Róder Cili	november 22.
Fazekas Johanna	november 16.	Edöcsény Katalin	november 25.
Tatár Andrea	november 16.	Németh Katalin	november 25.
Magyar Anna	november 21.	Zámbó Katalin	november 25.
Subai Klára	november 21.	Csernenszky András	november 30.
Gálbory Kata	november 22.	Edöcsény András	november 30.
Tatár Ágota	november 22.	Havassy András	november 30.
Turjánné Tombor Orsolya	november 23.	Hodász András	november 30.
Sóti Anna	november 24.	Székely András	november 30.
Lakatos Sarolt	november 25.		
Horváth Sarolt	november 27.		
Trásy Eszter	november 27.		
Koltai Áron	november 30.		

Csapatfelépítés

Immáron a teljes csapatfelépítést olvashatjátok itt. Ha valamelyik rajnéyadó ismeretlen számokra, vagy csak keveset tudsz róla, kövesd figyelemmel „Ki O, és miért Őt választottuk” című rovatot.

KISCSEKÉSZ KOROSZTÁLY: KOVÁTS ESZTER

Assisi Szent Klára raj: Haraszi Ági

Harangvirág őrs: Jezerszky Orsi

Kökény őrs: Kanczler Réka

Batthyány-Strattmann László raj: Gerencsér Balázs

Skorpió őrs: Szentiványi Mátyás

Krokodil őrs: Csathó Bence

Szt. Jakab raj: Kováts Eszter és Brenner Sári

Dió őrs: Klemm Orsi

Orgona őrs: Kováts Zsófi

Óriás polip őrs: Szász Jakab

Szöcske őrs: Lakatos Gergely

CSERKÉSZ KOROSZTÁLY: HODÁSZ ANDRÁS

Bogner Mária Margit raj: Tatár Andrea

Gyöngyköles őrs: Haraszi Anna és Trásy Zsófi

Gyopár őrs: Trásy Eszter és Csere Dodó

Gyömbér őrs: Barcza Kriszti

Márton Áron raj: Némethy László

Gepárd őrs: Hegyessy Gergely

Wombat őrs: Trásy Balázs

Sas őrs: Surján Péter

Calcuttai Teréz raj: Németh Katalin

Áfonya őrs: Bodonovich Márti

Napraforgó őrs: Magyar Anna

Sík Sándor raj: Hodász András

Mormota őrs: Koltai Áron

Fekete párduc őrs: Nyiredy Bálint

Egyiptomi ugrógégér őrs: Endrődi Máté

ROVER KOROSZTÁLY: NAGY GERGELY

Don Bosco raj: Kováts Brigi

Böhlény őrs - Virág Bence, Tóth Miki

Búzavirág őrs - Rác Panni

Ribizli őrs - Lukácsházi Luca

Mimóza őrs - Szirmai Anna

Apor Vilmos raj: Subai Géza

Papsajt őrs: Penner Orsolya

Vadgesztenye őrs: Tatár Andrea

Mamut őrs: Subai Géza és Keve Tibor

Szürkebarát raj: Szőnyi Zsófia

Alma őrs: Szőnyi Zsófia

Csödör őrs: Nyéky Imre

Menta őrs

Hirdetések

Lesz újra Regös Tájnap, illetve Várreg. A Tájnapról elrejtettünk némi információt az újságban, a Várregről azonban nem sokat tudunk. Mindenesetre a két időpont:

Regös Tájnap: december 13.

Városmajor Regös nap: november 29.

SEGÉLYKONCERT A DÉVAI ÁRVÁK JAVÁRA

November 21-én este 19 órakor a Pesti Vigadóban jótékonyági estet rendez a Dévai Szent Ferenc Alapítvány a dévai (szászvárosi, szovátai) árvaházban, gyermekotthonban és internátusban élő gyermekek segítésére.

A jegyek 2000 Ft-ba kerülnek majd, 600 jegyet szeretnénk eladni. Természetesen nagyon fontosnak tartom azt, hogy valóban sokan lehessünk együtt, és tanúi lehessünk annak az eseménynek, amelyet Csaba testvér és a gyerekek fémjeleznek, hogy a jót tenni valóban jó. Jó lenne ezt – mint egy aprócska lángot – továbbadni egymásnak. Az estén is lesz lehetőség nagyobb adomány hivatalos átadására (adóigazolással), és természetesen a találkozásra a gyerekekkel és Csaba testvérrrel.

A gyerekek egy csíkszentdomokosi lakodalmast fognak eljátszani és eltáncolni, s a kórusuk szép dalsokrot hoz ajándékba. A hazai előadók között ott lesz Ferencz Éva, Budai Ilona, Rubold Ödön, Götz Anna, Vita András, Vikidál Gyula, Pap Endre, Tolcsvay László, Jakab Csaba, a Misztrál és a Boanergész együttes, valamint a Szent László-templom énekkara.

Hegyí János

Dévai Szent Ferenc Alapítvány

www.devaigyerekek.hu

hegyijan@freemail.hu

Aki nem lép egyszerre, nem kap rétest estére.

Zugcserkész, a 442. Báthory László Cserkészcsapat lapja

Szerkesztő	Bodonovich Katalin
Tördelőszerkesztő	Gerencsér Balázs
Példányonkénti ár:	60 Ft
Példányszám:	100 db